

D 46/07

1. Bakgrund

Revisorsnämnden (RN) har mottagit en anmälan från Ekobrottsmyndigheten avseende auktoriserade revisorn A-son. Anmälan rör ett uppdrag som vald revisor i ett aktiebolag, nedan kallat fastighetsbolaget. RN har tagit del av A-sons revisionsdokumentation.

Av handlingarna i ärendet framgår bland annat följande.

Fastighetsbolaget hade bildats år 1998 för att äga en fastighet. Under räkenskapsåren 1999–2002 hyrdes fastigheten ut till en privatperson, nedan kallad NN, och dennes dåvarande hustru. En advokat var ensam styrelseledamot i fastighetsbolaget. Fastighetsbolaget var ett helägt dotterbolag till ett bolag på Brittiska Virgin Islands, nedan kallat moderföretaget. Efter att A-son hade avslutat sina revisioner har det framkommit att moderföretaget i sin tur ägdes av NN.

A-son valdes ursprungligen till revisor i fastighetsbolaget år 1998. I revisionsberättelsen för räkenskapsåret 1998 anmärkte han på att årsredovisningen var för sent upprättad. I mars år 2001 avgick han från revisionsuppdraget eftersom han inte hade fått del av årsredovisningarna för räkenskapsåren 1999 och 2000. Det valdes därefter inte någon ny revisor i fastighetsbolaget och bolaget försattes därför i tvångslikvidation den 15 maj 2001. En advokat förordnades som likvidator. Under våren 2003 kontaktades A-son av likvidatorn, och han åtog sig därefter på nytt uppdraget som revisor i fastighetsbolaget.

Fastighetsbolagets bokföring skulle skötas av NN. Från och med räkenskapsåret 1999 och fram till sommaren 2003 fördes dock ingen löpande bokföring i bolaget. Under sommaren 2003 fick en redovisningskonsult på den revisionsbyrå där A-son arbetar i uppdrag av likvidatorn att rekonstruera fastighetsbolagets bokföring för räkenskapsåren 1999–2002. Redovisningskonsulten skötte även den löpande bokföringen från och med sommaren 2003. Årsredovisningarna för räkenskapsåren 1999–2002 är undertecknade den 30 maj 2003 och årsredovisningen för räkenskapsåret 2003 den 30 juni 2004. Revisionsberättelserna är undertecknade samma datum som respektive årsredovisning. Likvidationen avslutades den 31 oktober 2004 och likvidatorn avgav slutredovisning samt årsredovisning för räkenskapsåret 2004 den 13 december samma år. A-son har avgett rena revisionsberättelser för samtliga de sex räkenskapsåren.

NN dömdes den 27 april 2005 för bland annat grov förskingring till tre års fängelse.¹ Domen har vunnit laga kraft. Domen gäller även bokföringsbrott och försvårande av skattekontroll, bland annat bestående i att NN inte hade upprättat någon bokföring för fastighetsbolaget för tiden från och med räkenskapsåret 1999 och fram till likvidationsbeslutet. Även styrelseledamoten i fastighetsbolaget och likvidatorn har åtalats för bokföringsbrott avseende verksamheten i fastighetsbolaget; styrelseledamoten för tiden fram till likvidationsbeslutet och likvidatorn för tiden därefter. A-son har åtalats för medhjälp till dessa brott. Styrelseledamoten och A-son har frikänts av såväl tingsrätten som hovrätten. Dessa domar har vunnit laga kraft.² Åklagaren har lagt ned åtalet mot likvidatorn.

¹ Se Södra Roslags tingsrätts deldom den 27 april 2005 i mål B 470-05.

² Se Södra Roslags tingsrätts deldom den 5 maj 2006 i mål B 470-05.

2. Fråga om jäv enligt aktiebolagslagen

När det gäller de redovisningstjänster som hade utförts av en redovisningskonsult på den revisionsbyrå där A-son arbetar, noterar RN att A-son i sin oberoendeanalys rörande fastighetsbolaget har antecknat att "[revisionsbyrån] har i uppdrag att bokföra och upprätta årsredovisning."

I ett yttrande till RN har A-son bland annat uppgett att fastighetsbolagets bokföring skulle rekonstrueras "av en från bolaget fristående redovisningskonsult" och att han visste att redovisningskonsulten "i sin rekonstruktion av bokföringen fungerade som en intern kontroll genom att vara mycket noga med att inte bokföra tveksamma kostnader som tangerade privata levnadsomkostnader. I osäkra fall hade redovisningskonsulten en dialog med likvidatorn." Han har vidare uppgett att "det finns exempel på underlag som redovisningskonsulten inte bokfört med hänvisning till att [NN] inte kunnat visa redovisningskonsulten eller likvidatorn att betalning skett. Dessa underlag har då makulerats".

A-son har även uppgett att han bedömde att likvidatorns och redovisningskonsultens integritet och kompetens skapade en intern kontroll som begränsade risken för väsentliga fel.

Under ett polisförhör den 28 februari 2005 har redovisningskonsulten uppgett att hon frågade A-son eller likvidatorn om vissa transaktioner "hur det skall konteras och när det är bedömningsfrågor", och att hon även frågade andra kollegor. I förhöret nämnde hon även att hon fick bokföringsmaterialet för tiden före 2003 från NN och att denne "hade försökt dela upp på år, men materialet var osorterat. Även material från 1998 fanns i dessa mappar".

På grund av dessa uppgifter om redovisningsuppdraget har RN förelagt A-son att redogöra närmare för sin bedömning av hur uppdraget förhöll sig till bestämmelserna om bokföringsjäv i aktiebolagslagen.

A-son har då framhållit att redovisningskonsulten var fristående från fastighetsbolaget i den meningen att hon inte hade någon anställning eller liknande, men att hon hade ett nära samarbete med framför allt likvidatorn. När det gäller uppgiften om att vissa underlag makulerades, har han förklarat att detta framför allt gällde underlag "av karaktären privata levnadsomkostnader [...] som [redovisningskonsulten] tillsammans med likvidatorn bedömde som rörelsefrämmande".

Enligt hans uppfattning har redovisningskonsulten "i praktiken" haft attesterade underlag "eller i vart fall en tydligt angiven instruktion" för hur underlagen skulle behandlas i bokföringen. Han anser inte att redovisningskonsulten hade en sådan självständig roll att hon kunnat bestämma eller klassificera bokföringsposterna utan bolagets godkännande. "Alla transaktioner har varit bestämda, genomförda och definitiva sedan tidigare och det har mera varit fråga om att sammanställa transaktionerna och rekonstruera bokföringen." Likvidatorn har tagit fram de underlag som har saknats och lämnat dessa till redovisningskonsulten med en instruktion om vad som avsågs. Likvidatorn har i praktiken godkänt transaktionerna genom att betala dem innan underlagen lämnades till redovisningskonsulten. Det har mycket tydligt framgått hur fastighetsinvesteringarna skulle bokföras. Vad gäller "underlag i form av transaktioner på skattekonto och finansiella transaktioner" har även dessa varit betalade och därmed bestämda av likvidatorn. Räkenskapsmaterialet var sorterat i pärmar med fliksystem. Det har i praktiken inte funnits något utrymme för redovisningskonsulten att göra egna bedömningar.

RN gör följande bedömning.

Enligt 9 kap. 17 § första stycket 4 aktiebolagslagen (2005:551) får den inte vara revisor i ett bolag som är verksam i samma företag som någon som yrkesmässigt biträder bolaget vid grundbokföringen.³

RN ifrågasätter inte A-sons uppgifter om att de transaktioner som skulle bokföras var genomförda och avslutade, och finner inte heller skäl att ifrågasätta hans uppgift om att bokföringen i stora delar var av okomplicerad natur och inte medförde några särskilda svårigheter för redovisningskonsulten. Det kan dock konstateras att redovisningskonsulten fick uppdraget att rekonstruera fastighetsbolagets bokföring så sent som under räkenskapsåret 2003. Ett sådant uppdrag har en annan – och typiskt sett mer komplicerad – karaktär än redovisningsuppdrag som utförs i nära tidsmässig anslutning till de affärshändelser som ska bokföras.

Av redovisningskonsultens uppgifter i förhöret och av de uppgifter som A-son har lämnat till RN framgår vidare att det förekom underlag som inte var konterade eller attesterade. Redovisningskonsulten hade då att ta ställning till hur dessa underlag skulle redovisas. Det tycks även ha varit upp till redovisningskonsulten att bedöma i vilka fall det fanns behov av att inhämta ytterligare uppgifter eller underlag från likvidatorn. Hon tycks också ha gjort i vart fall en preliminär bedömning av om de underlag som NN hade överlämnat var hänförliga till rörelsen eller inte.

Omständigheterna kan enligt RN:s mening inte tolkas på annat sätt än som att redovisningskonsultens arbete innefattade bedömningsfrågor och att hon hade en relativt självständig roll. Under sådana förhållanden finner RN att hon får anses ha biträtt vid fastighetsbolagets grundbokföring på ett sådant sätt att jävsregeln i 9 kap. 17 § första stycket 4 aktiebolagslagen är tillämplig. Trots detta har A-son kvarstått i revisionsuppdraget och han har avgett revisionsberättelser för räkenskapsåren 1999–2003. Han har härigenom på ett allvarligt sätt åsidosatt sina skyldigheter som revisor.

3. Utformningen av revisionsberättelserna för räkenskapsåren 1999–2001

I avsnitt 2 har RN funnit att A-son inte skulle ha avgett revisionsberättelser för räkenskapsåren 1999–2003. När han ändå har valt att avge revisionsberättelser för de aktuella räkenskapsåren, har det ålegat honom att utforma dessa i enlighet med god revisionssed.

Som har angetts ovan försattes fastighetsbolaget i tvångslikvidation och en likvidator förordnades den 15 maj 2001. Av årsredovisningarna och revisionsberättelserna för räkenskapsåren 1999–2001 framgår att bolaget var försatt i likvidation. Det kan dock inte utläsas vilket räkenskapsår likvidationsbeslutet meddelades. Revisionsberättelserna för dessa räkenskapsår är utformade som om likvidatorn hade varit ansvarig för fastighetsbolagets redovisning och förvaltning även för tiden före likvidationsbeslutet och de saknar uttalande i frågan om ansvarsfrihet för bolagets styrelseledamot för tiden fram till likvidationsbeslutet.

A-son har anfört i huvudsak följande.

Vid en sammanvägd bedömning ”utifrån väsentlighet och risk för aktieägare och övriga intressenter samt god revisionssed”, var det hans uppfattning att avsaknaden av en speciell skrivning i förvaltningsberättelsen, vad gäller tidpunkten för registrering av likvidationen, inte krävde en anmärkning i revisionsberättelsen. Aktieägaren var fullt medveten om situationen och

³ Motsvarande bestämmelser fanns tidigare i 10 kap 16-17 §§ aktiebolagslagen (1975:1385).

hade direktkontakt med likvidatorn. Verksamheten i fastighetsbolaget hade upphört, den enda väsentliga tillgången hade avyttrats och alla externa skulder hade reglerats. I förhållande till övriga eventuella intressenter fanns det enligt hans bedömning inte något behov av att upplysa i revisionsberättelsen om tidpunkten för registreringen av likvidationen.

Styrelseledamoten åtog sig styrelseuppdraget år 1998, och sökte sedan förgäves NN för att avkräva redovisning för räkenskapsåren 1999–2000. Styrelseledamoten hade själv inte tillgång till räkenskapshandlingarna, och sökte därför mycket aktivt NN och påminde denne om skyldigheten att upprätta årsredovisningar. Räkenskapsmaterialet för dessa räkenskapsår lämnades till likvidatorn först våren 2003. Likvidatorn tog ansvar för att rekonstruera hela perioden från och med år 1999 och framåt och har i avsaknad av avgångsredovisning från styrelseledamoten också tagit ansvar för att framlägga årsredovisningar för tiden före likvidationsbeslutet. Aktieägaren, representerad av likvidatorn, har inte haft någonting att erinra mot styrelseledamoten och har uttryckt förståelse för svårigheten att få kontakt med NN och därmed få tillgång till räkenskaperna. Såvitt A-son känner till har aktieägaren aldrig ens övervägt att föra en skadeståndstalan mot styrelseledamoten. Det fanns inga förhållanden som aktieägaren inte kände till, och som kunde föranleda fråga om skadeståndsskyldighet.

En styrelseledamots skadeståndsansvar inträder om denne vid fullgörandet av sitt uppdrag uppsåtligt eller av oaktsamhet skadat bolaget. Innebörden av att en person beviljas ansvarsfrihet är att bolaget avstår från att göra något skadeståndsanspråk gällande. En revisors överväganden om huruvida ansvarsfrihet ska tillstyrkas eller inte grundar sig främst på förekomsten av åtgärder eller försummelser från styrelseledamotens sida som kan föranleda ersättningsskyldighet gentemot bolaget. I det aktuella fallet fanns inga indikationer på att det hade förekommit några sådana åtgärder eller försummelser. Vidare hade styrelseledamoten inga som helst ekonomiska intressen eller åtaganden gentemot bolaget.

Eftersom styrelseledamoten inte hade upprättat någon s.k. avgångsredovisning och likvidatorn hade valt att avlämna årsredovisningar för samtliga perioder som inte hade redovisats på bolagsstämma, samt på grund av ”de i övrigt särskilda omständigheterna”, var det svårt för A-son att i revisionsberättelsen explicit uttala sig om ansvarsfrihet för någon annan än likvidatorn. Utifrån perspektivet väsentlighet och risk samt att frågan om ansvarsfrihet avser den tid för vilken redovisning faktiskt har framlagts, valde han att i revisionsberättelsen endast uttala sig om ansvarsfrihet för likvidatorn.

RN gör följande bedömning.

Styrelsen i ett aktiebolag ansvarar för bolagets organisation och förvaltning och för att avge dess årsredovisning.⁴ Vid en likvidation träder likvidatorn i styrelsens ställe. De bestämmelser i aktiebolagslagen och årsredovisningslagen som gäller bolagets styrelse gäller då även likvidatorn, enligt 25 kap. 30 § aktiebolagslagen.⁵

När det har förordnats en likvidator ska styrelsen enligt 25 kap. 33 § aktiebolagslagen genast redovisa sin förvaltning av bolagets angelägenheter under den tid för vilken redovisningshandlingar inte förut har lagts fram på bolagsstämma. Sådan redovisning ska upprättas enligt tillämplig lag om årsredovisning och granskas av bolagets revisor. Om den tid som redovisningen ska avse omfattar även föregående räkenskapsår ska det upprättas en särskild redovisning för det året.⁶

⁴ Detta framgår av 8 kap. 3 § aktiebolagslagen samt av 2 kap. 7 § årsredovisningslagen.

⁵ Motsvarande bestämmelse fanns tidigare i 13 kap. 29 § aktiebolagslagen (1975:1385).

⁶ Motsvarande bestämmelser fanns tidigare i 13 kap. 32 § aktiebolagslagen (1975:1385).

Det kan till en början konstateras att i det här fallet har styrelseledamoten inte avgett redovisning för tiden fram till likvidationsbeslutet. A-son skulle då enligt 9 kap. 33 § andra stycket 2 aktiebolagslagen ha anmärkt i revisionsberättelserna för räkenskapsåren 1999–2001 på att denne därigenom hade åsidosatt sina skyldigheter enligt aktiebolagslagen.⁷ Genom att inte göra det har A-son åsidosatt sina skyldigheter som revisor.

När det gäller ansvarsfördelningen mellan styrelseledamoten och likvidatorn, innebär aktiebolagslagens regler att styrelseledamoten var ansvarig för fastighetsbolagets förvaltning för tiden fram till likvidationsbeslutet. Därefter övertogs det ansvaret av likvidatorn. Detsamma gäller ansvaret för bolagets bokföring med undantag för årsredovisningarna. Årsredovisningarna upprättades däremot av likvidatorn, och hon var därför ansvarig för deras riktighet även i de delar de avsåg tiden före likvidationsbeslutet.

I A-sons revisionsberättelser för räkenskapsåren 1999–2001 anges likvidatorn som ansvarig för fastighetsbolagets räkenskapshandlingar och förvaltning, trots att bolaget inte försattes i likvidation förrän under våren 2001. En likvidator kan under inga omständigheter göras ansvarig för bokföringen i, och förvaltningen av, ett bolag för tiden innan han eller hon har utsetts till likvidator. Revisionsberättelserna är således felaktigt utformade i det avseendet. Det bör i det här sammanhanget särskilt framhållas att årsredovisningarna inte innehåller någon uppgift om när bolaget försattes i likvidation, och att det därför inte heller kan utläsas av årsredovisningarna när ansvaret övergick från styrelseledamoten till likvidatorn.

Vidare har A-son inte tagit ställning till frågan om ansvarsfrihet för fastighetsbolagets styrelseledamot för tiden fram till likvidationsbeslutet. Enligt 9 kap. 33 § aktiebolagslagen *skall* revisionsberättelsen innehålla ett uttalande om huruvida styrelsen bör beviljas ansvarsfrihet gentemot bolaget.⁸ Det finns därför inte utrymme för revisorn att avstå från att göra ett sådant uttalande på den grunden att han eller hon bedömer att uppgiften saknar intresse för exempelvis bolagets ägare. A-son skulle således ha uttalat sig i frågan om styrelseledamotens ansvarsfrihet för tiden före likvidationsbeslutet i revisionsberättelserna för räkenskapsåren 1999–2001. Om han av någon anledning inte ansåg sig ha grund för att uttala sig om styrelseledamotens förvaltning, skulle han ha låtit detta framgå av revisionsberättelserna.

A-son skulle även ha anmärkt på att årsredovisningarna för räkenskapsåren 1999–2001 hade upprättats för sent.

Genom sitt sätt att utforma revisionsberättelserna för de tre aktuella räkenskapsåren har A-son åsidosatt sina skyldigheter enligt aktiebolagslagen.

4. Betalningar från fastighetsbolaget till NN

Av handlingarna i ärendet framgår att fastighetsbolaget under räkenskapsåret 2003 betalade ut ca 3,3 miljoner kr till NN som redovisades som ett lån. 1 617 700 kr av dessa utgjorde ersättning för oreglerade utlägg som NN hade haft under åren 1998–2003 i samband med fastighetsreoveringen. Under år 2004 tillgodoräknades NN ytterligare 337 471 kr. Merparten av detta belopp avsåg en omföring av en skuld som bolaget hade till NN:s tidigare hustru (se avsnitt 5 nedan). I årsredovisningen för räkenskapsåret 2004 redovisade fastighetsbolaget långfristiga skulder om ca 2,5 miljoner kr. Enligt en specifikation till balansräkningen ska detta belopp ha avsett en skuld till moderföretaget, beräknad enligt följande:

-3,85 skuld moderföretag

⁷ Motsvarande bestämmelse fanns tidigare i 10 kap. 30 § aktiebolagslagen (1975:1385).

⁸ Motsvarande bestämmelse fanns tidigare i 10 kap. 30 § aktiebolagslagen (1975:1385).

-1,95 nettoinsättningar NN, inkl. övertagen skuld till hustrun
+3,3 reverslån NN

Fastighetsbolaget hade således en nettofordran på NN om ca 1,35 miljoner kr, som i redovisningen har kvittats mot dess skuld till moderföretaget.

A-son har uppgett i huvudsak följande.

Moderföretaget hade lånat ut pengar till fastighetsbolaget år 1998 i samband med fastighetsförvärvet. När fastigheten renoverades gjorde NN omfattande utlägg, vilket gav upphov till fordringar på fastighetsbolaget. NN hade fått fullmakt av moderföretaget att agera för dess räkning i frågor rörande fastighetsbolaget. När det gäller de utbetalningar till NN som översteg hans fordringar på fastighetsbolaget, har A-son försäkrat sig om att det fanns reverser för dessa överföringar. Han granskade även reverserna stickprovsvis.

Likvidatorn uttryckte tidigt ett önskemål om att få kvitta NN:s avräkningssaldo mot moderföretagets inlåning/avräkningssaldo. Som skäl angavs att NN hade lånat ut pengar till moderföretaget, och att detta i sin tur hade lånat ut pengar till fastighetsbolaget. Detta stämde väl överens med de uppgifter som A-son fick från NN. Vid ett möte med likvidatorn framförde han synpunkter på vad han ansåg vara nödvändig formalia för en sådan kvittning. Han ansåg bland annat att fordran på NN borde övertas av moderföretaget för att undvika ett förbjudet lån, och att det var nödvändigt för likvidatorn att noga förvissa sig om att något förhållande inte hade uppkommit som gjorde att NN hade inträtt i den s.k. förbjudna kretsen.

Att moderföretaget hade en skuld till NN bekräftades av ett intyg från moderföretaget. Av detta intyg framgick dock inte skuldens storlek. Det var därför viktigt för honom att som ett led i sin granskning påtala för likvidatorn att hon riskerade att skada bolagets aktieägare om hon inte var förvissad om att hon hade moderföretagets uttryckliga tillstånd att i sin slutredovisning omföra NN:s fordran på fastighetsbolaget respektive avräkningsfordran mot moderföretagets fordran på fastighetsbolaget.

Likvidatorn valde att inte låta göra någon formell avtalsenlig skuldkvittning mellan moderföretaget och NN och upprättade därför inte den formalia som hade behövts för detta. Med utgångspunkt från att NN hade lånat ut pengar till moderföretaget och att moderföretaget i sin tur hade lånat ut pengar till fastighetsbolaget, kunde A-son dock inte se något formellt hinder mot att likvidatorn redovisade nettot av dessa belopp i sin slutredovisning.

Han har granskat att de aktuella transaktionerna inte gav upphov till uttags- eller gåvobeskattnings.

RN gör följande bedömning.

Fastighetsbolagets sätt att redovisa långfristiga skulder innebar att lån som hade lämnats till NN räknades av mot fastighetsbolagets skuld till moderföretaget. Det rörde sig om väsentliga belopp, och A-son hade därför anledning att granska dels om fastighetsbolaget hade grund för att kvitta posterna mot varandra, dels om lånen till NN kunde omfattas av aktiebolagslagens bestämmelser om förbjudna lån.⁹ Av A-sons egna uppgifter framgår att han har förlitat sig på likvidatorns och NN:s uppgifter rörande grunderna för redovisningen och att han inte har tagit del av något

⁹ Bestämmelser om lån till närstående finns i 21 kap. aktiebolagslagen. Vid den aktuella tidpunkten fanns motsvarande bestämmelser i 12 kap. 7 § aktiebolagslagen (1975:1385).

skriftligt underlag som visade att moderföretaget hade godtagit förfarandet. Han har inte heller gjort någon självständig granskning av ägarförhållandena i fastighetsbolaget för att kunna ta ställning till om lånen till NN var förbjudna enligt aktiebolagslagen, utan han har även i den delen stannat vid att förlita sig på likvidatorns och NN:s uppgifter. Genom att inte göra någon självständig granskning av att redovisningen rörande dessa väsentliga poster var korrekt, har han åsidosatt god revisionsred.

5. Omföring av fordran

Av handlingarna i ärendet framgår att NN:s tidigare hustru hade en fordran på fastighetsbolaget, som sedan kom att överföras på NN.

A-son har uppgett i huvudsak följande.

NN:s dåvarande hustru gjorde under räkenskapsåret 1998 utlägg för fastighetsbolagets räkning avseende ombyggnadskostnader. Efter ett uttag under hösten 2000 uppgick hennes avräkningsfordran på bolaget till ca 320 000 kr. I slutet av år 2002 behandlades frågan om äktenskapsskillnad mellan NN och dennes hustru vid tingsrätten. NN företrädde då av en advokat som var verksam vid samma advokatbyrå som likvidatorn. Likvidatorn beslutade under år 2004 att avräkningssaldot för den tidigare hustrun skulle omföras till avräkningssaldot för NN, som en följd av att makarna hade gjort upp sig emellan i en bodelningstvist. A-son uppmärksammade denna omföring, och påtalade för likvidatorn att hon måste förvissa sig om att hennes handlande inte kunde klandras av den tidigare hustrun eller av moderföretaget. Han fick då svaret att likvidatorn ”var helt klar över att omföringen skulle göras”, och att hon ”ytterligare en gång skulle kontrollera förhållandet” med NN:s advokat, som hade full insyn i bodelningstvisten.

RN gör följande bedömning.

Av utredningen i ärendet framgår att likvidatorn lämnade muntliga uppgifter till A-son om att NN hade övertagit den tidigare hustruns fordran på fastighetsbolaget, och hänvisade till uppgifter från den advokat som företrädde NN i bodelningstvisten. A-son uppmärksammade likvidatorn på de risker som kunde vara förknippade med transaktionen, men han tycks därefter ha förlitat sig på att likvidatorn själv skulle försäkra sig om att den var korrekt. Genom att inte göra en självständig granskning av transaktionen, exempelvis genom att begära in skriftliga underlag som visade att den tidigare hustrun hade överlåtit sin fordran på bolaget till NN, har A-son åsidosatt god revisionsred.

6. Sammanfattande bedömning och val av disciplinär åtgärd

A-son har kvarstått som revisor i fastighetsbolaget och har avgett revisionsberättelser för räkenskapsåren 1999–2003 trots att han var jävig enligt aktiebolagslagen. Han har vidare utformat sina revisionsberättelser för räkenskapsåren 1999–2001 på ett felaktigt sätt, och han har i för hög grad förlitat sig på uppgifter från likvidatorn och NN i sina ställningstaganden som revisor. Genom sitt agerande har han åsidosatt sina skyldigheter som revisor och ska därför

meddelas en disciplinär åtgärd. Med hänsyn till att det som ligger A-son till last är allvarligt finner RN att han ska meddelas varning.

Med stöd av 32 § andra stycket revisorslagen (2001:883) meddelar RN A-son varning.

Ärendet har avgjorts av Revisorsnämnden. I beslutet har deltagit f.d. domaren i Europadomstolen Elisabeth Palm, ordförande, hovrättspresidenten Gunnel Wennberg, vice ordförande, skattedirektören Vilhelm Andersson, biträdande avdelningschefen Eva Ekström, auktoriserade revisorn Leif Lundfors, utredningssekreteraren Jan-Erik Moreau, professorn Claes Norberg, skattejuristen Kerstin Nyquist samt godkände revisorn Maria Stålebrant. Vid ärendets slutliga handläggning har i övrigt närvarit direktören Peter Strömberg, chefsjuristen Per Eskilsson, revisionsdirektören Anders Holm samt avdelningsdirektören Elin Eriksson som föredragit ärendet.